

Oton Župančič:

Pesem žebjarjev.

Od štirih do ene,
od štirih do ene
so zarje rumene,
so trate zelene,
od štirih do ene
vodà nam kolesa, mehove nam žene,
nad nakli smo sključeni;
vsi, fantje, možjé in dekleta in žene
od štirih do ene
že vsi smo izmučeni.
Vodà nam kolesa, mehove nam žene
od štirih do ene,
od štirih do ene.

Pol treh, pol treh —
spet puha nam meh!
Žareči žebli so nam v očeh,
do osmih zvečer žebli, žebli v očeh.
Od štirih do ene
vodà nam kolesa, mehove nam žene,
do osmih od treh
žareči žebli, žebli v očeh . . .

Smo jih v polje sejali?
Po polju naši žebli cveto —
poglej v nebo:
vanj smo jih kovali
od štirih do ene, do osmih od treh,
da nam bodo tudi ponoči v očeh . . .

Pa ondan sem pred zrcalom postal:
o, kakor da sem po sebi koval!
O, kakor da delam ves božji dan greh
od štirih do ene, do osmih od treh!

Od štirih do ene,
od štirih do ene
vodà nam kolesa, mehove nam žene,
do osmih od treh
žareči žebli, žebli v očeh . . .

Jezero.

Vse ure dneva, ki čez svod hite,
odsevajo v zrcalu te vode,
vse zarje vanjo omakajo perot,
vse zvezde vanjo pišejo svoj pot.

Kar je resnic, to v jezeru je slik:
gora, drevo in otok in zvonik,
oblak in ptič, prebežnika višin —
vse podvojeno gleda iz globin.

In jezero igra se z bleskom tem,
preliva svit in sence, in očem
je večno čudo — in ko zreva vanj,
sva vplela sebe v čar njegovih sanj . . .

